

ledes en Politiembedsmand med større Frejdighed kan henvende sig til en handelsrejsende og spørge ham, om han har sit Bevis i Orden, fordi han derfor kan vente sig at faa 25 Kr. i Gratiale. Han kan netop efter min Mening gøre det med større Frejdighed, naar han ikke skal have de 25 Kr.

Schovelin: Hvorvel jeg giver den højtærede Minister Ret i hans sidste Bemærkning om Frejdigheden, maa jeg dog sige, at der i det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Birch) fremhævede, ligger et Moment, som er fuldstændig rigtigt, og som jeg er svært bange for, at man ikke kommer udenom. Jeg tror, man maa tage særlige Løftstænger i Anvendelse for at skaffe en effektiv Kontrol. Den højtærede Minister maa være klar over, at han ikke kan faa denne Lov gennemført, naar der ikke er effektive Kontrolbestemmelser i den. Vi kan ikke have, at man ved at sætte Afgiften betydeligt op frister Folk til at overtræde denne Lov. Loven overtrædes i dette Øjeblik i meget stort Omfang, men man kan ikke friste Folk til at gaa videre i den Retning, uden at man samtidig skaber en ganske anderledes effektiv Kontrol, end der er for Øjeblikket. Ja, jeg vil endogsaa gaa saa vidt at sige, at nu skal der *skabes* en effektiv Kontrol. Den eksisterer nemlig faktisk ikke. I den Henseende behøver den højtærede Minister blot at spørge Politidirektøren i København, saa vil han erfare, som tidligere Erklæringer fra denne tydeligt viser, at han mener, at denne Kontrol i Virkeligheden ikke lader sig gennemføre, uden at han paa en eller anden Maade faar Hjælp fra de paagældende. Dette kan ske ved, at man paabyder, at ingen maa handle med en fremmed handelsrejsende uden at sige til ham, at han først vil se hans Adgangsbevis. Det vil naturligvis vedkommende nødtigt gaa ind paa, men det er een Maade. Det kan ogsaa ske ved, at man paalægger Hotellerne at føre en vis Kontrol. Endelig kan det ske paa en overordentlig virksom Maade gennem Belønning for den, der melder en Forseelse. Med Fare for at blive fremstillet i „Social-Demokraten“ som den, der forsvare Angiveri — jeg bliver nu hver Dag beskyldt for, at jeg ønsker, at Børn skal sulte, saa kan jeg vel ogsaa finde mig i at blive beskyldt for at staa her og forsvare Angiveri — vil jeg sige, at den højtærede Ministers Standpunkt overfor hele dette Spørgsmaal er rent æstetisk. Det har intet at gøre med det

praktiske Liv. Det er jo endogsaa saaledes, at der er en almindelig Angiverpligt i Lovgivningen, og i mange Tilfælde gør Folk jo dog deres Pligt. Ingen har Ret til, naar han ser en Forbrydelse blive begaaet, at undlade at anmelde den til Politiet. Man har fra sin Skoletid den Fornemmelse, at man ikke maa sladre, og det er en fuldstændig rigtig Fornemmelse, fordi der er man selv med i det, og er man ikke med i det den ene Gang, saa er man det saamænd den anden. Men her er Tale om de hæderlige Borgere paa den ene Side og de uhæderlige Borgere paa den anden Side, og skulde de hæderlige Borgere ikke have Lov til det ganske naturlige at gøre Øvrigheden opmærksom paa, at der er en, der forbryder sig mod Loven. Men selv om Midlet er mindre tiltalende for en eller anden Ministers æstetiske Følelse, maa man altid i den Slags Ting huske paa, at vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Den højtærede Minister har til min store Glæde skarpt betonet, at han vilde, at Lovens Bestemmelser skulde overholdes. Men hvis det saa viser sig, at en saadan Bestemmelse er nødvendig for at faa dem overholdt, saa maa man tage Konsekvenserne deraf eller lade Loven falde. Dermed vil jeg nu ikke have sagt, at vi paa vor Side skulde stille det som en *conditio sine qua non*, at vi faar disse Angiverbelønninger, paa ingen Maade. Kan det undgaas, vil vi ogsaa gerne undgaa det. Men jeg vil paa Forhaand forvare mig imod, at man kunde tænke sig en saadan Lov gennemført uden samtidig at sørge for en effektiv Kontrol med, at Loven virkelig bliver overholdt.

Det var det ene, jeg vilde sige. Det andet er, at det forekommer mig, at den højtærede Minister noget ensidigt fastholder Forbrugersynspunktet. Det gaar mig altid lidt besynderligt overfor de Radikale, thi naar jeg kommer nærmere ind paa Livet af deres egentlige Anskuelse, synes jeg, at jeg er meget mere radikal end de. De Radikale er nogle forfærdelig gammeldags Menesker. Forbrugersynspunktet — Gud, det hører hjemme i Syttenhundrede og Hvidkaal. Det opstod i Syttenhundrede og nogle og halvfjerds og fejrede store Triumfer i Løbet af det nittende Aarhundrede. Men enhver kan se, hvor Fremtiden gaar i den Sag. Vi skal ikke ensidigt lægge Vægt paa Forbrugersynspunktet, men vi skal lægge Vægt paa Erhverversynspunktet. Vi skal gavne Producenten, den næringsdrirende. Vi skal ikke sørge for, at Folk